

Hakk'a Yürüyen Dost: Yunus BAYRAKTAR

Category: Edebi makalalar, Kitapcy
написано kitapcy | 22 января, 2025

Hakk'a Yürüyen Dost: Yunus BAYRAKTAR Hakk'a Yürüyen Dost:
Yunus BAYRAKTAR

Bizim neslin yaprak dökümü maalesef devam ediyor. Gazi Abdulmecid dostumuzun ölüm acısını daha unutmamışken, can yoldaşımız Yunus'un ölüm haberi geldi. "Biz dedik gam az olsun, gam geldi gamdan artık". Yani hüznümüz bir iken ikiye katlandı. Yunus'un yeri bende bir başkadır çünkü yetmişlerin başında onunla yurtta aynı odada 1973'ten itibaren de ben, Yunus ve Mahir Nakip, Ankara'nın Bahçelievler semtinde aynı evde dört sene beraber yaşadık. Yani bu güzel insan ile Türkiye'de beş sene bir arada kaldım. Yunus, Kerkük'ün Korya semtinde 1.7.1953 tarihinde dünyaya geldi. Tanınmış bir aileden olup, milliyetçi bir ortamda büyüdü. Kerkük'te liseyi bitirerek 1970 senesinde dava ağabeylerinin tavsiyesi ile Türkiye'ye geldi, zaten ben de bu vesileyle kendisi ile tanıştım. Tanışmamız rastgele olmamıştır. Birbirimizden habersiz aynı maksat için Türkiye'ye gelmiş olduk ve burada buluşarak tanışmış olduk. Türkiye'de okuyan ağabeylerimiz vasıtasıyla tanıştıktan sonra kendimizi aynı sevgi çemberinin içinde bularak kısa sürede kaynaştık ve dost olabildik. Yunus, gerçekten bu halkanın içinde olmaya layık bir insandı. Dost canlısı, samimi ve belki de en üstün meziyeti cömert ve fedakarlığı idi. Yunus aynı zamanda çok zeki bir insandı. Elektrik mühendisliğini kolay bir bölüm olmamakla beraber çok rahat derslerini geçti ve başarılı olabildi. Nitekim tam zamanında bitirerek Kerkük'e de dönmüştür. Ağabeylerimizin uygun görüşü üzerine ben, Yunus ve Mahir Nakip, Bahçelievler 35. Sok 56/1 numaralı daireyi kiralandık; sonradan dostluk çemberimize Hasan Demirci de katılarak uzun dostluğumuzu pekiştirdik (sonra Yavuz Bayatlı da katıldı). Yunus'la olan

dostluğumuz, vefatına kadar hiç bozulmadı. Aynı odalarda yattık, aynı sofrada yemek yedik, birlikte güldük, birlikte üzüldük, dertlerimizi ve sevinçlerimizi paylaştık, yeri geldi birbirimizi eleştirdik, tartıştık, ama hepsi dostluk çemberi içerisinde kaldığı için dostluğumuz asla yara almadı. Yunus kimsesiz, yoksul ve fakirlere karşı duygusaldı onlar adına çok üzüldü... Bir gün Ankara'nın uğrak yeri olan Kızılay'dan akşam geç saatte eve döndü. Çok merak etmiştik geç geliş sebebini. Kendisine sorduğumuzda Kızılay'dan yürüyerek geldiğini söyledi. "Paran yok muydu?" diye çıkıştık. Çok melül bir eda ile: "Kızılay'da bir fakir gördüm, hiç parası olmadığını söyledi, ben de cebimde ne varsa çıkarıp ona verdim" demişti. 1976 yılının yazında mezun oldu ve aynı yılda da Kerkük'e döndü. Ona güzel bir yurda dönme partisi düzenlemiştik. Irak'a döner-dönmez askerlikten sonra 1979 yılında Bağdat Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Elektrik Bölümü'nde işe başladı. Bu tarihten bir sene önce vefalı ve fedakâr eşi Gülderen Bayatlı ile evlenmişti. 1991 yılında Irak'taki şartlar ağırlaşınca ailesiyle birlikte Türkiye'ye göç etmek zorunda kaldı. 2003 yılına kadar Türkiye'de özel bir firmada çalıştı. İki oğlu ve iki kızının iyi yetişmeleri için Ankara'da bilfiil ve gerçekten gece-gündüz ter döktü. 2003 yılında Saddam devrilince tekrar mücadele sahası olan Kerkük'e dönmeye karar verdi. 2004 yılında Kerkük İl Meclis üyeliğine seçildi. Arkasından 2005 yılında merkezi Kerkük'te bulunan Türkmen Meclisi Başkanlığına seçildi. 2008'de yine seçimle bu görevde kaldı. 09.07.2018 günü amansız hastalığa yenilerek dünyasını değiştirdi. İnsanoğlu yakınlarını kaybettiğinde elbet de üzülür. Ama bir dostunu kaybettiğinde ciddi yalnızlaşmaya başlar. Çünkü dertlerini paylaşacak insanların sayısı giderek azalmaktadır. Yunus'u da kaybederken öyle bir duyguya kapıldım. Dostluk gerçekten ilahi bir müessesedir. Arkadaşlıktan, akrabalıktan hatta kardeşlikten bile farklıdır. Dostluk, dert ortaklığıdır, dostluk paylaşım ve kader birliğidir. Hele bu dostluk bir dava uğruna yapılıyorsa tam anlamıyla kutsallaşmış oluyor. Zaten Peygamberimiz de Allah yoluna dost olanların cennette de beraber olacaklarını bu

yüzden müjdelememiş miydi? Yunus gerçek anlamda bir dosttu. "Hayır" demesini bilmezdi, hep veren ama hiç almayan bir insandı. İnsanların gönlünü kırmaktan çok korkardı. Onun için hep nazik ve dikkatli konuşurdu. Yeşil gözlerinden samimiyetini okumak çok kolaydı. Çünkü içinde, karşısındaki hakkında ne düşünüyorsa dilinde de o vardı. O gerçekten başka bir insandı. Eksisi yok muydu? Elbette vardı. Zaten eksiksiz insan yoktur. Ama Yunus'un bu cömertlik ve fedakârlık dolu meziyetleri diğer bütün kusurlarını kapatmıştı. Demek ki adı boşuna Yunus konmamıştır. O Yunus Emre'den hakikaten çok şey almıştı. Onu toprağa değil, gönlümüze gömdük. Ruhu şad; mekanı cennet olsun. Edebi makalalar